

2. Коваленко О.М. Особливості використання цифрових аудіо робочих станцій, призначених для створення електронної музики в умовах неформальної освіти дорослих / Коваленко О.М. // Інформаційні технології і засоби навчання. – 2016. – №3 (53). – С. 178-196. – Режим доступу: <http://journal.iitta.gov.ua>.

3. Нагих М.В. Электронная музыка как компонент подготовки педагога-музыканта : дис. ... кандидата пед. наук : 13.00.08 / Нагих Михаил Валерьевич. – Москва, 2006. – 238 с.

4. Ястремский Т.С. Танцевальная электронная музыка в художественной культуре рубежа XX-XXI веков : дис. ... кандидата искусствоведения : 17.00.09 / Ястремский Тимур Сергеевич. – Санкт-Петербург, 2006. – 227 с.

5. Яцишин А.В. Музична самоосвіта дорослих у сучасному інформаційному суспільстві / Яцишин А.В., Коваленко О.М. // Освіта та розвиток обдарованої особистості. – 2016. – № 10 (53). – С. 28-33.

Анастасія Ковальчук

Науковий керівник: д.і.н., проф.Кривошея Ір.І.

САДОВО-ПАРКОВІ АНСАМБЛІ РЕЗИДЕНЦІЙ ЄВРОПЕЙСЬКИХ МОНАРХІВ: РЕГУЛЯРНИЙ ТА ЛАНДШАФТНИЙ ТИПИ

Європейське садово-паркове мистецтво – це безцінна скарбниця художньої культури, що через дивовижні пейзажні простори поєднує утилітарні та естетичні вимоги, історію та сьогодення, людину й природу. Впродовж багатьох століть садово-паркові ансамблі несуть велич славетної історії багатьох культур. Піднесення та спади садово-паркового будівництва пов'язані з відповідним етапом у культурі й мистецтві. Саме в час економічного, політичного та культурного піку певної країни створювалися садово-паркові комплекси, які сьогодні визнаються шедеврами світового мистецтва.

Садово-паркове мистецтво – як синтез ідейно-художніх концепцій, прийомів архітектури представлене численними зразками. Серед усього різноманіття стилістичного багатства можна виділити два основні напрямки: формальний (регулярний) та ландшафтний (пейзажний) типи парків [3, с. 368-369].

Регулярний стиль у своїй ідейно-філософській основі проголошує перевагу людини над силами природи, організацію природних форм відповідно до встановленого порядку. Яскраві історичні приклади регулярного стильового напрямку: сади Давнього Єгипту, сади Межиріччя, італійські сади епохи Відродження і бароко, французькі сади епохи

Ренесансу [7,с.28-30]. Ландшафтний чи пейзажний тип підкреслює природні характеристики середовища, що побудоване за законами формування природних об'єктів [1, с.33 - 34].

Особливої популярності паркобудівництво набуває в добу Ренесансу (XIV–XVI ст.), що знаменує початок розквіту художньої культури. Садово-паркове мистецтво в цей період отримувало щедre фінансування з боку монархів, адже резиденція вважалася «обличчям» правителя та уособленням величі його влади. Великі зрушення відбулися в галузі природознавства, орієнтованого на виконання запитів практичного життя. Зростає значення механіки, помітний внесок у розвиток якої зробив Леонардо да Вінчі, відкривши існування підйомної сили і опору середовища. Для французького короля Франциска I він розробив гідравлічні проекти з використання річкових вод, займався устроєм лабіринту у палацовому парку [5, с. 54-60].

У XVII ст. в мистецтві, зокрема у садово-парковій архітектурі, ренесансна ідея відтворення адекватної картини світу поступилася місцем стилю бароко, театральнo манірному і помпезному. Яскравим прикладом такого парку став Версаль, створений французьким архітектором Андре Ленотром на замовлення короля Людовіка XIV. Завзятий колекціонер рослин, король постійно збагачував свій сад новими видами дерев, кущів та квітів. Для забезпечення поливу всіх насаджень і роботи 1400 фонтанів на річці Сені була збудована насосна станція [5, с. 88-90].

Версаль – віддзеркалення Франції періоду абсолютизму – став моделлю майже для всіх королівських садів Європи, його копії були створені у Люксембурзі, Мюнхені, Дрездені, Дюссельдорфі, Потсдамі, Лондоні, Лісабоні, Відні, Петербурзі. Як згодом зазначав видатний французький філософ-просвітитель Вольтер, що Версаль став «великою перемогою людини над природою» [6, с. 96-98].

Сади бароко домінуватимуть у Європі близько ста років, доки XVIII ст. не запропонує паркове мистецтво, яке стане антиподом регулярного стилю. Зміна світосприйняття та естетичних ідеалів найповніше виявилася в літературі й садово-парковому мистецтві. Поети та письменники проповідували ідею пейзажного саду, критикували зайві «прикрашення» природного середовища. Найкращим супутником у такому парку є поезія, а напрямок думок – філософський. Вперше отримав втілення в Англії в період правління короля Генріха VIII (1509–1557). В середині XVI ст. в парковому мистецтві панує рукотворна «дикість» та відсутність симетрії. Таким чином, з'явився сад епохи Тюдорів [2, с. 5-7].

Справжніми новаторами в садово-парковому мистецтві Англії стали Уільям Кент, Гамфрі Рептон та Ланселот Браун. Проте саме У. Кент визначив основні прийоми формування англійського пейзажного парку. У 1725–1735 рр. він заклав декілька садів, які претендували на представлення нової, неповторної та дикої краси, що ніби «зійшла» з

картини невідомого художника. Парк Рушем, над яким з 1730 р. працював У. Кент, став зразком ландшафтного саду Англії XVIII ст. [4, с.30-32].

Отже, садово-паркове мистецтво – це своєрідна квінтесенція ідейно-художніх концепцій, прийомів та стилів, що впродовж кожної історичної епохи розвивалося в нерозривному зв'язку із загальною культурою та науковими досягненнями людства. Серед усього різноманіття стилістичного багатства можна виділити два основні напрямки: формальний та ландшафтний типи, які своїми ідеями та концепціями продукують різні бачення Людини й Природи.

Список використаних джерел:

1. Білоус В. І. Садово-паркове мистецтво: Коротка історія розвитку та методи створення художніх садів. Київ.: Науковий світ, 2001. 299 с.
2. Гамалія К. М. Сад – природа, сповнена змісту //Софія. 2005. № 2. С.4-7.
3. Гамалія К. М. Синтетичний характер садово-паркового мистецтва // Вісник Львівської національної академії мистецтв. 2013. Вип. 24. С.368-380.
4. Дударець В. М. Садово-паркове мистецтво Європи та його особливості // Вісник Харківської державної академії дизайну і мистецтв. Мистецтвознавство. Архітектура. 2010. № 1. С. 29-33.
5. Карпантьє Ж., Лебрєн Ф. История Франции /Под ред. Ж. Карпантьє, Ф. Лебрєна, Э. Карпантьє и др.; предисл. Ж. Ле Гоффа; пер. с фр. М. Некрасова. СПб.: Евразия, 2008. 605 с.
6. Люблинская А. Д. Французский абсолютизм в первой трети XVII века. М.-Л.: Наука, 1965.370 с.
7. Паршин А. Регулярный сад. М.: РОСМЭН-ПРЕСС, 2005. 96 с.

Ірина Ковтун

Науковий керівник: к.п.н., доц. Гервас О.Г.

ОСНОВНІ СКЛАДНИКИ ЕРГОДИЗАЙНЕРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ТА ЇХ ІНТЕГРАЦІЯ

Ергодизайнерське проектування спрямоване на забезпечення комфортних умов життя та праці, гармонійної цілісності форм навколишнього предметного середовища, високих споживчих якостей виробів. Очевидно, що в сучасному суспільстві такі цілі можуть бути досягнуті, а завдання вирішені виключно на міждисциплінарній базі, тобто завдяки спіранню на досягнення певної кількості інших наук і галузей.

Ергодизайн навчився використовувати інформаційну базу значної кількості різних за змістом наук. Використовуючи системний підхід, він користується також відповідними дослідницькими методиками разом із їх